

heder skal jeg ikke drage frem her, og jeg vil kun sige, at i Principet er jeg fuldt enig med Lovforslaget, og at jeg antager, at Folkethinget vil gjøre, hvad det kan, for at faae Lovforslaget fremmet saa hurtigt som muligt.

C. Pedersen: Jeg er enig med den ærede sidste Taler i hans Opfattelse af Lovens Nødvendighed, kan jeg sige, og jeg er ogsaa enig med ham i, at man ikke her bør drage altfor mange enkelte Punkter frem af Lovforslaget. Det vil, som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem, bedre kunne lade sig gjøre i et Udvalg. Men der er dog en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg mener kan være meget farligt, og som jeg derfor ikke godt kan undlade her at nævne, for at det kommende Udvalg kunde tage noget Hensyn dertil. I Loven af 1857 § 6 er der en Bestemmelse om, at naar en smittsom Sygdom er udbrudt i en Besætning, forbydes alt Samkvem med denne Plads, saa at Intet kan føres dertil og Intet kan føres derfra, og den samme Bestemmelse er optagen i dette Lovforslags § 6. Jeg synes, at det i og for sig er temmelig strengt, men det vil dog kunne passere. Derimod er der en noget lignende Bestemmelse optagen i § 10 om de mindre smittsomme Sygdomme. Det hedder der, at Politimesteren kan nedlægge Forbud imod, at noget til Besætningen hørende Dyr, om det end ikke selv er angrebet af Sygdommen, føres bort eller kommer paa Andenmands Grund eller alfar Wei. Denne Bestemmelse tror jeg ikke er heldig overfor de mindre smittsomme Sygdomme, og den vil kunne føre til meget betydelige Omkostninger for den enkelte Mand. Der staar her i Lovforslaget, at Kværte er en af disse mindre smittsomme Sygdomme, og derfor jeg altsaa har en Hest, som er stærkt angreben af Kværte — for at tage et Exempel fra mine egne Forhold — saa kan Politimesteren forbyde, at jeg med mine sunde Heste og den friske Besætning maa komme ud paa mine Marker for at pløje eller høste eller overhovedet gjøre Noget som helst, hvortil jeg skal bruge min Besætning, forudsat at jeg ikke kan komme paa Marken uden at komme paa alfar Wei. Denne Bestemmelse synes mig for haard. Jeg kan ikke komme til min Eiendom uden at passere alfar Wei, og at ville forbyde mig at komme paa denne, fordi jeg har en Hest, der er i høi Grad angreben af Kværte, medens alle de andre Dyr ere sunde, synes dog at være for strengt. Det kan føre til alvorlige Tab for den enkelte Mand, der altsaa ikke kan komme ud for at pløje og saa eller overhovedet kjøre med sine Heste.

En saa streng Bestemmelse behøves heller ikke overfor Kværte, selv om den er tilstede i høi Grad, og den vil jo som sagt kunne føre til ubodeligt Tab for den enkelte Mand, idet jeg ikke ser, at der ifølge Lovforslaget skal gives ham Erstatning i dette Tilfælde. En Mand kan blive ruineret paa denne Maade, og det synes jeg ikke gaar an. Der maa kunne tages Forholdsregler, hvorved en Mand kan komme paa sin Eiendom, selv om hans Hestebesætning er angreben af Kværte, og han er nødsaget til at komme ind paa alfar Wei.

Brockenhuus-Schack: Der er et enkelt Punkt i Lovforslaget, som jeg vil tillade mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa. Det er Bestemmelsen i § 8 angaaende Taxationerne. Der staar her, at Politimesteren lader Dyrene tagere af 3 af ham dertil udvalgte Mænd. Det er den samme Bestemmelse, som findes i den gjældende Lov af 29de December 1857, og jeg tvivler ikke paa, at de Mænd, som Politimesteren udvælger, som Regel ville være hæderlige og dygtige Mænd. Men det er jo engang saaledes i denne Verden, at man kan tage feil, og en saadan Feiltagelse er det ganske rart at kunne faae rettet. Jeg kunde derfor ønske at foretage en lille Forandring i Paragrafen. Det har i min Praxis ikke saa sjældent viist sig, at naar Taxationen er kommen ind for Amtet og Ministeren over Kvæg, som er nedslaaet, var den uforholdsmæssig høi. Jeg har ikke alene selv fundet det, men ogsaa de Sagkyndige, som jeg har konfereret med derom, have ment, at den var for høi. Det dreier sig næsten altid her om meget store Beløb, og naar en eller flere Besætninger paa een Gang i Folge Indenrigsministerens Anordning skal dræbes eller nedslaaes, har naturligtvis baade Statskassen og Amtsrepartitionsfonden den allerstørste Interesse i, at disse Summer ikke blive for høie, ikke høiere, end den egentlige Dagspris er paa Kvæg og Heste. Jeg mener, at der er saa meget desto mere Grund til at tage disse økonomiske Hensyn, som denne Lov medtager forskellige Sygdomme, som kunne bewirke, at Indenrigsministeren kan lade flere Dyr nedslaa end efter den gamle Lov af 29de December 1857. Vrede Medlemmer ville saaledes se, at der er kommet to Sygdomme til, Svinedifteritis og miltbrandagtig Rosen. Der maa ogsaa lægges Vægt paa og tages Hensyn til, at baade Statskassen og Amtsrepartitionsfonden ville kunne faae større Udgifter derved, at Ciere af Heste, der ere blevne nedslaaede, fordi de ere besvangte med Snive, efter den gamle Lov kun skulde have